

จันทร์ข้างแรม

จันทร์ข้างแรม

“โบทัน”

ปก : สุวีริยา สิริสิงห

พิสูจน์อักษร : โกสุม กระจำรังรัตน์

พิมพ์ครั้งแรก ธันวาคม พ.ศ. 2531

พิมพ์ครั้งล่าสุด 2545

สุวีริยาสาส์น จัดพิมพ์

49/10 ถนนประชาอุทิศ

ราษฎร์บูรณะ กรุงเทพฯ 10140

โทร. 0-2427-1703

ชมรมเด็ก จัดจำหน่าย

122/107-110 ถนนประชาอุทิศ 91/1

ทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

โทร. 0-2871-7542-44 โทรสาร 0-2871-7545

1

ปึนๆๆๆ

ซึกๆ ชักๆ ฉีกฉีกๆ ฉีกฉีกๆ ถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง

แก๊งๆๆๆ ปึนๆๆๆ

เสียงค้อนทุบผ่านไปอีกครั้งหนึ่งแล้ว ลูกแก้วถอนใจ วันนี้
เจ้าหล่อนได้ยินเสียงนี้มากี่ครั้งแล้ว เกือบสิบครั้งแล้วกระมัง
ลูกแก้วไม่ได้นับแต่กะว่าคงประมาณนั้น

บ้านของลูกแก้วอยู่ริมทางรถไฟสายเหนือ พ่อทำงาน
เป็นนายสถานีรถไฟ ระยะทางจากบ้านไปที่สถานีสิบจักรยาน
ไปได้ในระยะเวลาประมาณห้านาที หากลูกแก้วรีบก็ใช้เวลา
ประมาณยี่สิบห้านาทีหรือครึ่งชั่วโมง พอๆกับระยะทางไป
โรงเรียนซึ่งอยู่ทิศทางตรงกันข้ามกับสถานีรถไฟ

เพื่อนบ้านถัดๆไปพ่อบ้านล้วนทำงานรถไฟกันทั้งสิ้น ลูกๆก็เรียนหนังสือในโรงเรียนเดียวกัน เป็นโรงเรียนของสำนักงานประถมศึกษาจังหวัด สำเร็จจากโรงเรียนนี้แล้วก็ไปเรียนต่อในโรงเรียนมัธยมของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งอยู่ถัดเข้าไปในตัวจังหวัด แต่บางคนก็เข้าไปเรียนในเมืองหลวง ไม่ต้องโยกย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองหลวง เข้าไปเย็นกลับได้ ตอนเช้าก็นั่งรถดีเซลรางของการรถไฟเที่ยวเข้ามิดไปลงที่สถานีรถไฟในกรุงเทพฯ แล้วแต่ว่าสถานีไหนใกล้โรงเรียนที่สุดแล้วนั่งรถเมล์ต่ออีกทอดหนึ่ง บางคนลงที่สถานีดอนเมือง หลักสี่ บางซื่อ สามเสน หรือสุดทางหัวลำโพง ตามแต่ใครจะสะดวก พอโรงเรียนเลิกก็ไปดักขึ้นรถไฟสายเหนือซึ่งมีหลายเที่ยว จะขึ้นเที่ยวไหนก็ได้ที่เป็น 'รถหวานเย็น' คือจอดทุกสถานี เด็กเหล่านี้ ตีตัวเดือนลดครึ่งราคา เป็นบัตรกระดาษแข็งใบโต พนักงานตรวจตั๋วจะหยิบตั๋วเสียรอบ พอครบทั้งสี่ด้านก็พอดีครบเดือนต้องเปลี่ยนตัวใหม่ คนไหนสนิทสนมกับพนักงานตรวจตั๋วและเป็นลูกของคนรถไฟ บางทีก็ขึ้นรถโดยไม่ตีตั๋ว ถือว่าเป็นบริการพิเศษไปเลย

พอจบชั้นมัธยมเด็กหนุ่มๆบางคนก็ไปสอบเข้าโรงเรียนวิศวกรรมรถไฟ จบแล้วทำงานการรถไฟเหมือนพ่อ บางคนก็หันเหไปยึดอาชีพอื่นเพราะเอือมรถไฟเต็มที

ลูกแก้วก็เอือม ทั้งวันทั้งคืนได้ยินแต่เสียงถึงก็ช่างไม่ ถึงก็ช่างของรถไฟ วันหนึ่งๆนับสิบๆเที่ยว รถบางขบวนบรรทุก

ของหนักขบวนยาวเหยียด วิ่งผ่านแต่ละครั้งบ้านของหล่อน สะเทือนเลยทีเดียว ลูกแก้วเคยคิดอยู่เหมือนกันว่าถ้าหล่อน เป็นลูกผู้ชายหล่อนจะไม่มีวันทำงานรถไฟเหมือนพ่อ หล่อน เบื่อเสียงรถไฟวิ่งยิ่งกว่าเด็กนักเรียนเกียจคร้านเบื่อโรงเรียนเสียอีก ลูกแก้วอ่อนวิชาคำนวณ แสนจะเบื่อเวลาเรียนคำนวณ แต่ ลูกแก้ว แน่ใจว่าลูกแก้วเบื่อรถไฟยิ่งกว่าชั่วโมงคำนวณเสียอีก

อย่างน้อยครูสอนคำนวณยังเป็นสาวสวยเสียงเพราะ และไม่ดุ แต่รถไฟไม่มีอะไรสวยสักนิด เสียงก็ดังทำบ้านสะเทือน บางคืนก็ทำให้หล่อนตื่นกลางดึกด้วยเสียงแสบแก้วหู บางที ผู้โดยสารก็เหวี่ยงขยะพวกถุงขนม กล่องอาหาร กระดาษขีด มือขีดปากใช้แล้วลงมาข้างทางแล้วลมพัดปลิวเข้ามาใน บริเวณบ้านของหล่อน เพิ่มงานให้ต้องไปกวาดมาเผาหรือโยน ออกไปนอกบ้านให้ลงคูข้างทางรถไฟไป แต่ถ้าเป็นพวกไม่จิ้ม ลูกชิ้น ไม้เลียบไก่ แม่จะเก็บเอามาทำเชื้อไฟ

“มันดี จุดไฟติดง่าย ไม่ต้องเกรียกเชื้อฟืนให้เหนื่อย แรงไถละ ลูกแก้ว” แม่อธิบายเหตุผลที่แม่เก็บไม้พวกนั้นไว้ทั้ง ที่บางทีมันดกเต็ม ลูกแก้วจึงไม่คัดค้านอีก แม้บางทีจะถูกมัด กัดเอาเพราะหน้าที่เกรียกไม้เป็นชิ้นเล็กบางสำหรับใช้เป็นเชื้อ ฟืนนั้นเป็นหน้าที่ของลูกแก้ว งานนี้ลูกแก้วก็ไม่ชอบ

“เบื่อจะตาย ทำไมแม่ไม่ใช้เตาแก๊สอย่างบ้านอื่นเขา มั่ง ใช้เตาถ่านอยู่ได้ เลอะเทอะแล้วก็ควันดำเชียว เสียเวลาก็ เท่านั้น กว่าจะจุดไฟติด ใช้เตาแก๊สแค่บิดหัวเตาก็ไฟแดงโร่ ต้มน้ำเดือด

1. 1. 1.

แล้วแม่อังติดเตาถ่านไม่สำเร็จเลย”

“มันสิ้นเปลือง ใช้เตาถ่านเตาฟืนแหละดี อะไรก็เอามาใช้ได้ เศษฟืน เศษไม้ กระทั่งหญ้าแห้ง กะลามะพร้าวแห้งๆ เปลือกทุเรียนแห้ง นี่แม่ออมให้แกอย่างหนึ่งแล้วนะลูกแก้ว ไ้หม้อหุงข้าวอะไรนั้นนะ อ้อ กาท้มน้ำร้อนของพ่อแกด้วย จะได้ชงกาแฟกินตอนดึกได้เพราะบางที่ต้งอยู่ตึกๆ ติดเตาถ่านมันไม่ทันใจ แต่ทำกับข้าวมันไม่จำเป็นนี่ลูกแก้ว แม่อก็อยู่บ้านทั้งวัน ไม่ได้รีบร้อนจะไปไหน มีเวลารอถ่านมันลุก แล้วบ้านเรามันโลง่ กลัวควันไฟไปทำไม มีแต่ต้องสูมควันไฟโล่งเสียด้วยซ้ำ เปลือกส้มเขียวหวานแห้งๆนี่ดีนัก จุดโล่งชั้นหนึ่ง ดีกว่าไ้พวกยากันยุงแพงๆ แล้วก็เหม็นนั้นด้วย เขาวามีพิษด้วยนา”

ลูกแก้วแบ่ปาก พุดอูบอิบ

“แม่อี่ติดมากกว่า”

“เออ ลูกคนนี้ว่าแม่อี่ แม่อี่ติดแล้วเงินจะไปไหนเสีย ก็เป็นของแกแหละ ลูกแก้ว เพราะพ่อแม่อี่มีแกคนเดียวเท่านั้น งานการอะไรไม่ต้องทำของไม่ต้องขาย ขอให้ขยันๆเรียนเข้าเถอะ เพื่อเข้ามหาวิทยาลัยได้อย่างอาแก จะได้มีงานทำโก้ๆ”

“จะได้ไม่ต้องอยู่ฟังเสียงรถไฟ เปื่อ” ลูกแก้วพุดต่อ

“พุดเหมือนยายบ้านเป็นเรื่องง่ายงั้นแหละ”

“อ้าว แม่อคอยดูแล้วกัน ลูกแก้วไม่อยู่บ้านนี่ร้อกหนวกหูเสียงรถไฟ ถ้าลูกแก้วได้งานโก้ๆทำ ลูกแก้วจะไปอยู่กรุงเทพฯ อยู่บ้านจัดสรรสวยๆ แถวดอนเมืองก็ได้ แม่อเคย

เห็นไหม บ้านสวยๆมีทะเลสาบ มีสวนดอกไม้ มีสนามหญ้า มีสระว่ายน้ำ สนามเทนนิส สโมสร”

“เออ ผันเข้า พอตื่นขึ้นมานอนอยู่ข้างทางรถไฟ เหมือนเดิม” แม่หัวเราะ แต่แววตาแสดงความเอ็นดูลูกสาว คนเดียว อยากจะผันร่วมไปกับลูกด้วย แต่แม่ลูกอินอายุมากเกินไปที่จะผันเฟื่องเช่นนี้แล้ว

“พ่อเขายังว่ามีทางเลย” ลูกแก้วทำปากย่น ไม่พอใจ ที่แม่ขัดคอ

“พ่อแกเขาก็ช่างผันนักละ แต่ก็ทำงานรถไฟมาสามสิบปี อยู่บ้านนี้มาชั่วชีวิตตั้งแต่ปู่แกแน่ะ นานๆทีก็ไปเยี่ยมย่ากับอา แกคนที่เป็นมอ อาแกนี่ที่จริงเขาก็รวยได้นะเพราะเป็นมอ เสียอย่างเดียวชี้ส่งสารไปหน่อยเลยไม่รวยอย่างหมออื่น คงเพราะอยู่บ้านนอกด้วย ถ้าอยู่กรุงเทพฯคงรวยไปแล้วนะ แม่ได้ยินว่าหมอกรุงเทพฯเขารวยๆกันทั้งนั้น เขารับราชการแล้วยังเปิดคลินิก ไม่ก็ทำงานโรงพยาบาลเอกชน เงินเดือนได้หลายหมื่น แกไม่คิดเรียนหมอมั่งเรอะ แก้ว”

ลูกแก้วลั่นหน้า หล่อนไม่ชอบอาชีพนี้

“แก้วไม่ชอบเลือด ไม่ชอบคนเจ็บคนป่วย ดูแล้วไม่สบายใจ แก้วเคยไปหาอาหมอที่โรงพยาบาลกับพ่อคราวก่อน จะตาย มีแต่คนเจ็บ โรคนานาชนิดเลยนะแม่ ลูกแก้วเห็นคน นิ่งๆเป็นผี หนองเฟอะ แก้วจึงต้องหนีไปอ้วกในห้องน้ำเลย แล้ว แก้วจะเรียนหมอเรียนพยาบาลได้ไง”

“แล้วเรียนอะไรดีที่หากินได้ดีๆ สมัยนี้จะรอฟังผัว คงไม่ได้หรอก” แม่ลูกอินว่า “อย่าฝันเป็นดาราเสียเล่า เพราะ แก้วเรียนดีควรจะไปทางเล่าเรียน”

“ลูกแก้วอ่อนค่านวณ”

“ก็เรียนทางอื่น ครูบอกว่าลูกแก้วภาษาดีก็เรียนทาง ภาษา พ่อเขามีปัญญาส่งเสียถึงที่สุด ถึงเราจะไม่รวย แต่พ่อ แม่มีแก้วคนเดียว เรียนสูงแค่ไหนก็ส่งได้”

ลูกแก้วยิ้ม พ่อมีเงินส่งลูกแก้วเรียนหนังสือได้อย่างสบายๆ เพราะครั้งก่อนที่พ่อไปเยี่ยมย่ากับอา และพาลูกแก้วไปด้วยนั้น ลูกแก้วรู้ว่าพ่อไปรับเงินส่วนแบ่งค่าที่ดินมรดกของย่า ย่าชายที่ดินได้ผืนหนึ่งอยู่กลางเมือง ย่าแบ่งให้พ่อกับอาหม่อ และลุงอีกคนหนึ่งเท่าๆกัน ย่ากันเงินก้อนหนึ่งไว้ใช้ส่วนตัวและ “เพื่อทำศพ ตายไปไม่ต้องรบกวนเงินลูกหลาน” นอกนั้นย่าแบ่งสามส่วน พ่อได้มาส่วนหนึ่งและฝากธนาคารไว้

ลูกแก้วไม่รู้ดอกว่าเงินก้อนนั้นมากน้อยเพียงใด แต่พ่อบอกว่า

“แค่ดอกเบี้ยก็พอให้ลูกแก้วของพ่อเข้ามหาวิทยาลัยได้ เงินก้อนเอาไว้ลูกแก้วแต่งงานหรือซื้อบ้านสวยๆอยู่ไม่ต้องอายใคร ลูกแก้วเป็นแค่ลูกคนรถไฟระดับกลาง แต่พ่อรับรองว่าลูกของพ่อจะไม่ต้องอายใคร ไม่ต้องมีปัญหาเรื่องค่าเล่าเรียนไม่ว่าที่นี้หรือที่กรุงเทพฯ ยกเว้นไปเรียนเมืองนอกเท่านั้นแหละ ที่เกินกำลัง แต่ถ้าสอบชิงทุนได้ ลูกแก้วก็จะมีเงินใช้ส่วนตัวอีก

ก่อนหนึ่งทุกเดือน ไม่ต้องชะเง้อคอยเงินทุนอย่างเดียว พ่อหวังว่าลูกของพ่อจะได้ดีกว่าพ่อแม่”

ลูกแก้วเป็นความหวังของพ่อ พ่อบอกเช่นนั้น พ่อภาคภูมิใจในตัวลูกของพ่อมาก

“ลูกแก้วสวย หน้าตาดี สมองก็ไม่เลว เรียนดี มีทุนทรัพย์จะเล่าเรียน เพราะฉะนั้นมองให้สูงเข้าไว้ อย่ามองต่ำ”

“พ่อหมายความว่าอะไรคะ มองสูง อย่ามองต่ำ”
ลูกแก้วสงสัย

“ทุกเรื่องแหละลูก ผันสูงไว้หน่อย เรามีสิทธิ์จะผัน”
ก่อนรับส่วนแบ่งเงินค่าที่พ่อไม่เคยพูดเช่นนั้น ตั้งแต่ได้เงินก้อนนั้นมาดูพ่อจะผันมากขึ้น แต่เงินเดือนของพ่อที่ให้แม่ใช้จ่ายในบ้านกลับถูกพ่อลดลง

“ขอพ่อหาความสุขใส่ตัวมั่ง กินเหล้ายามั่งพอท่วมๆ เพราะไม่ต้องห่วงต้องเก็บเงินให้ลูกแก้วเรียนหนังสือแล้ว ลำพังสวัสดิการเบิกนั้นเบิกนี้จากที่ทำงานก็พอแล้ว ยังดอกเบี้ยจากรธนาคารอีก”

แม่ไม่ชอบใจนัก ต่อว่าเรื่องพ่อลดเงินค่าใช้จ่ายในครอบครัว

“ได้เงินมาน่าจะให้มากขึ้นกลับลด พิลึก ไหนว่ามีดอกเบี้ยจากรธนาคารอีกทุกปีงี้ ปีละเท่าไรล่ะ กลับมาลดที่แม่เสียนี้”

“ดอกเบี้ยนั้นไม่ได้เบิกมาใช้สักบาท ให้มันทบต้นไว้

11

เรื่อยๆ เอาไว้ให้ลูกแก้ว ลูกแก้วเขาไม่ชอบบ้านนี้ จะได้เอาไว้
ซื้อบ้านใหม่ไกลๆเสียดรถไฟฟ้า เงินที่ลดไปนั้นพ่อขอไว้ซื้อเหล้า
กินแก้เหนื่อย ไม่ได้กินมากมายอะไรหรอกน่า แค่นี้สอง
สามแก้วพอเจริญอาหาร แม่ลูกอินไม่ต้องเขี่ยมอีกแล้วนี่ ใช้ได้
หมดเลยทุกเดือน ไม่ต้องห่วง ทุกที่เคยเขี่ยมไว้เดือนละสอง
สามร้อยไม่ใช่หรอ”

“เขี่ยมไว้ทำบุญมั่ง ซื้อกระโปรงสวยๆ ให้แก้วมันมั่ง
เข้ากรุงจะได้ไม่อายใคร”

“ไม่ต้องเขี่ยมแล้ว สำหรับลูกแก้วของพ่อ พ่อจะ
จ่ายเอง” พ่อเคยเห่อลูกสาวขนาดลงใต้ไปซื้อกระโปรงชุดจาก
นอกให้ลูกสาวใส่ ซื้อชุดรถไฟของเล่นชุดใหญ่ราคาหลายร้อย
ทั้งที่ปลอดภาษีแล้ว พ่อซื้อตุ๊กตาหัลบตาสิมตาร้องให้ได้ให้
ลูกสาวตัวหนึ่งด้วย

ตุ๊กตาตัวนั้นเป็นที่สุดแสนพิศवासของลูกแก้ว ขนาด
ไม่ยอมให้ลูกตาลแตะต้องอยู่สามเดือน ลูกตาลเป็นลูกผู้น้อง
ของลูกแก้วเอง เพราะแม่ของลูกตาลเป็นน้องของแม่ลูกอิน ตาม
ปรกติลูกแก้วไม่เคยหวงอะไรกับลูกตาล แบ่งให้เล่นทุกอย่าง
ของกินของใช้ก็ยอมให้ใช้ร่วมด้วย แต่ตุ๊กตาตัวนั้นลูกแก้วเห่อ
และหวงจนกระทั่งน้องรักคนเดียวก็ไม่ยอมให้แตะ

แต่ลูกแก้วเห่ออยู่ไม่กี่เดือนดอก ในที่สุดหล่อนก็
ยอมให้ลูกตาลอุ้มเล่นบ้าง รถไฟชุดนั้นแรกที่เดียวลูกแก้วก็ไม่
ยอมให้ใครแตะเหมือนกัน ยินยอมแค่ให้ดูเฉยๆ พอโชติช่วง

เอื้อมมือเข้าไปใกล้มัน หล่อนจะร้องกรีดเสียงหลงทีเดียว มือ
ของโชติช่วงชะงัก

“แหม ลูกแก้ว ร้องซะตกใจ”

“อย่ามาตะเตะของเรานะ ดูเฉยๆสิ”

โชติช่วงเป็นเพื่อนบ้านใกล้เคียง เรียนหนังสือสูงกว่า
ลูกแก้วชั้นหนึ่งในโรงเรียนเดียวกัน พ่อของเขาทำงานการ
รถไฟเช่นกัน แต่อยู่โรงจักรบางซื่อ พ่อต้องขึ้นรถไฟตอนเช้า
มืดไปทำงานทุกวันและกลับด้วยรถไฟในตอนค่ำ โชติช่วงเป็น
เพื่อนกับลูกแก้ว เล่นด้วยกันมาแต่เด็ก

“หวังไปได้ ช่วงไม่ทำเสียหรอกนะ ถ้าเสียจะให้พ่อแก่ให้
พ่อเราแก่เครื่องเก่งมากนะ ทำอยู่ทุกวัน แก่หัวรถจักรของจริงด้วย
ไม่ใช่แค่ของเล่นพวกนี้ อีกหน่อยช่วงก็จะทำงานอย่างพ่อ แล้ว
ช่วงจะแก่ของเล่นให้ลูกแก้วเองเวลามันเสียล่ะ”

ลูกแก้วหน้าเบ้ พ่อของลูกแก้วได้ยินวาจาของโชติ
ช่วงถึงกับเบ้ปาก

“เอ็งฝันจะเป็นแค่ช่างเครื่องอย่างพ่อเอ็งเท่านั้นหรือวะ
ไอ้ช่วง”

“อ้าว ลุงจะให้ช่วงเป็นอะไรล่ะ พ่อว่าทำงานโรงจักร
ก็ดีนี่นา ถ้าจบวิศวะรถไฟก็ไม่ต้องวิ่งหางานอย่างคนอื่น เดี่ยว
นี้งานหายากจะตาย พี่ต้อมลูกบ้านวลจบกฎหมายมาตั้งสองปี
แล้วยังหางานทำไม่ได้เลย พี่ตู่ก็จบวิทยาลัยครู ตกงานมาปี
แล้วเหมือนกัน”

13

พ่อจาดหรือตามองโชติช่วง เจ้าเด็กคนนี้น้ำตาดีนัก มันหล่อกว่าพ่อมันสักสองเท่าเพราะมันรับเอามาแต่ส่วนดีบนใบหน้า พ่อแม่ คิ้วเข้ม จมูกโด่ง ริมฝีปากบางเฉียบ นัยน์ตาโตเรียว ยาว ผิวคล้ำแต่เนียนสนิท คางค่อนข้างกว้างรับกับหน้าผาก น้ำตามันดีมีสง่าราศี แต่ความฝันของมันแค่ช่างเครื่องพนัก งานรถไฟ

น้ำตาหล่อดี แต่อนาคตแค่นี้ควรอยู่ห่างๆลูกแก้ว ของพ่อ พ่อวางอนาคตไว้ให้ลูกแก้วไกลกว่านี้มากนัก เจ้าชิต พ่อเจ้าช่วงคนนี้ก็ชี้มา รับรองเงินทองไม่มีเหลือเก็บ อย่างมากแค่พอใช้พอส่งลูกเรียนจบวิศวกรรมไฟ ไม่มีทางที่จะมีบ้าน ช่างสวยงามให้ลูกแก้วอยู่ ไม่มีทางที่ลูกแก้วจะได้ไปอยู่ไกลๆ จากสถานีหรือรางรถไฟเลยหากแต่งงานกับเจ้าหนุ่มน้อยคนนี้

พ่อจาดคิดไปไกลถึงเรื่องแต่งงานเพราะลูกแก้วอายุ สิบขวบแล้ว และลูกแก้วสวย พ่อไม่ได้หลงคิดไปเองดอกว่า ลูกสาวของพ่อสวย ทุกคนยอมรับทั้งนั้นว่าลูกแก้วสวย

ลูกแก้วเป็นนางนพมาศของโรงเรียนมาตั้งแต่อายุ แปดขวบ ครูว่าลูกแก้วแต่งหน้าขึ้น ยิ่งเก๋แล้วผมแล้วปล่อยไร ผมหยักศกเล็กน้อยเคลียหน้าผากยิ่งสวยเพราะรูปหน้าของลูก แก้วเป็นรูปหัวใจ นัยน์ตาโต ขนตาดกหนาเป็นแพ เมื่อหล่อน หุบตามองต่ำจะเห็นขนตาปิดนัยน์ตาที่เดียวแหละ จมูกไม่ โด่งมาก แต่เหมาะเจาะกับโหนกแก้มที่ไม่สูงนักของหล่อน ริมฝีปากของลูกแก้วไม่บางแต่หยักกลาง ริมฝีปากล่างอímเต็ม

พ่อพาลูกแก้วไปเยี่ยมย่า ย่าก็ว่าหลานคนนี้สวย อาหมอชมว่าลูกแก้วหน้าเหมือนดารานักร้องตาหยาดน้ำผึ้ง อาสะใภ้ถึงกับบอกว่าโตขึ้นประกวดนางงามได้สบาย เพราะรูปร่างสวยด้วย ใบหน้าอาจจะไม่หวานหยาดเอี่ยมอย่างนางงามบางคน แต่หน้ารูปหัวใจแบบนี้มีไม่มากคน สะดุดตา ข้อสำคัญช่วงขาของลูกแก้วยาวเรียวสวย ไม่มีแผลเป็นน่าเกลียด มีแค่รอยยุ้งกั๊ดแล้วเป็นแผลเป็นจางๆสองสามรอย อาหมอว่าโตขึ้นก็จางหายไปหมด

ญาติๆ อาจจะว่าลูกแก้วสวยเพราะความลำเอียง แต่ที่พ่อแน่ใจว่าลูกสาวของตัวเองสวยเพราะพาไปซื้อของในห้างสรรพสินค้า แล้วแม่สาวคนขายมองหน้าลูกแก้วพลางออกปากชมว่า

“สวยผิดพ่อจังนะคะ สงสัยคุณแม่คงสวยมากเลย เหมือนคุณพ่อตรงคิ้วกับตาเท่านั้น คิ้วดกขนตางี้เป็นแพเลย อู๊ย หนึ่งตาแปลกจัง เป็นสี่เทา ยังกับใช้อายแซโดว์นะ โอ๊ย พี่อิจฉาจังเลย แบบนี้เป็นสาวไม่ต้องใช้อายแซโดว์หรอก หรือใช้ก็นิดเดียวเท่านั้น เพราะหนึ่งตาเป็นสี่เทาอ่อนอยู่แล้ว”

แม่สาวพนักงานขายคนนั้นตัวเองก็ไม่ใช้คนชี้เหร่ หล่อนหน้าตาดีทีเดียว แต่ยังออกปากชมลูกแก้วไม่ขาดปาก ขณะลองเสื้อให้ลูกแก้ว พ่อ นั้นภูมิใจจนหน้าบานทีเดียว

ลูกแก้วของพ่อสวย สมองดี และที่สำคัญมีเงินล้านรออยู่ในอนาคต

ลูกแก้วกับแม่ไม่รู้ว่าเงินส่วนแบ่งที่พ่อได้มาจากย่านั้นเป็นเงินเท่าใด แต่พ่อนับของพ่ออยู่ทุกปีที่เขาบัญชีธนาคารไปให้พนักงานธนาคารตอกดอกเบี้ยให้ มันเพิ่มขึ้นๆจนจะเป็นเงินล้านอยู่แล้ว

พอลูกแก้วเรียนจบมันจะกลายเป็นล้านกว่าๆ แล้วยังเงินบำเหน็จของพ่อเมื่อเกษียณจากงานอีกเล่า ลูกสาวของพ่อจะเป็นเจ้าหญิงองค์น้อยๆ เป็นเศรษฐีเงินล้านเมื่ออายุเพียงสี่สิบปีเท่านั้น

ดาวอย่าง

2

“พ่อขอท้ามาดนะ ลูกแก้ว ไม่น่าไปเก็บกับ
สาวบัว ฝักบัว กับเจ้าช่วงมันเป็นอันตราย เราไม่จำเป็นต้อง
ต้องให้ลูกแก้วไปทำงานนาเงินอย่างนั้น พ่อแม่เลี้ยงลูกได้”

“โอ้ ลูกแก้วไปสนุกๆเท่านั้นเอง แล้วยังได้เงินด้วย
นะพ่อ”

ลูกสาวเสียงอ่อย แม่หน้าเสียเพราะพ่อหันมาดูแม่
“ปล่อยให้ลูกไปกับเจ้าช่วงมันได้ ไม่มีความคิด ลูกแก้ว
น่าจะอายุสิบกว่าแล้วนะ จะเป็นสาวแล้ว ตัวก็โตเกินอายุ
เจ้าช่วงมันโตกว่ามันคิดยังไงเราก็ไม่รู้ มันไปเรียนกรุงเทพฯ
อาจจะแก่แดดเพราะรู้มากเห็นมากก็ได้ อีกอย่างไปเที่ยวบุก
เดี่ยวถูกงูเงี้ยวกัดเอาว่าไง แค่นี้อะไรขีดข่วนเอาเป็นแผล
เป็นก็เสียโฉมแล้ว ปล่อยให้มันไปกันลำพังดีกว่า”

“ตาลมันก็ไปด้วย” แม่ลูกอินเสียงอ่อย “ไม่ได้ไป
ลำพังสองคน”

“นั่งคนนั้นมันเลิกนิตเดียว มันรู้อะไร หือ มัน
คุมครองลูกเราได้รอะเง ถ้าเจ้าช่วงมันคิดบ้าๆขึ้นมาละ หา
อีกอย่างมันเป็นตัวถ่วงให้ลูกแก้วต้องดูแลด้วยซ้ำไป”

“พี่จาดคิดมากไปได้ ช่วงมันอายุสิบสองเท่านั้นเอง”
แม่ลูกอินตาค้ำกับวาจาของสามี

“หนอย สิบสองเท่านั้นเอง ไม่เคยอ่านข่าวหนังสือพิมพ์
มั่งรอะเง สิบเอ็ดเท่านั้น ผู้ชายสิบสี่ เจ้าช่วงตัวมันโตเท่าเด็ก
สิบหกสิบเจ็ดเนอะ แล้วแกว่าบ้าคิดบ้าๆ”

ลูกแก้วฮีนง ไม่เข้าใจวาจาของพ่อเลยสักนิด

“พ่ออย่าพูดเลย ลูกแก้วไม่เข้าใจหรอก” แม่ปราง
“เดี๋ยวจะกลายเป็นชีโพร่งให้กระรอก”

“ไม่ต้องชีโพรอก มันเห็นๆกันอยู่แล้ว โพร่งนั่นนะ” พ่อ
หน้าแดง คงมีฤทธิ์เหล้าผสมกับฤทธิ์โทสะและความหวงลูกสาว
“เราอดอยากนักรอะเง ถึงต้องให้ลูกทำมาหากินตั้งแต่อายุเท่านี้
หนอยเก็บสายบัว ผักบัว กระจับไปขาย ไหลบัว เหง้าบัว ใบบัว
โน่น ให้ไอ้ช่วงมันช่วยพ่อแม่มันทำมาหากินไป อย่างเราไม่
จำเป็นเข้าใจไหม ลูกแก้วอย่าให้พ่อรู้ว่าออกไปไหนกับเจ้าช่วง
มันอีกนะ ถ้าพ่อรู้จะโดนเขียนเอาให้หนักเลยทีเดียวนะ วันหยุด
ก็อยู่บ้านอยู่ช่อง ช่วยแม่เขาทำงานบ้าน เขายังไม่ค่อยสบายอยู่”

แม่ลูกอินเจ็บออตๆแอดๆมาหลายเดือนแล้ว สาม
วันดีสี่วันไข้หมอว่าเพราะแม่ลูกอินไม่ยอมรับประทานอาหารดีๆ
จนเป็นโรคขาดอาหารไปแล้ว หน้าซำยังโลहितจางอีกด้วย ต้อง

กินยาประจำนานเป็นปีๆ

แม่ทำงานบ้านไม่ค่อยไหว แม่ของลูกตาลคือน้ำลูก
จันต้องมาช่วย พ่อจ่ายค่าแรงให้น้องภรรยาไม่น้อยนัก พ่อ
อยากให้ลูกสาวใช้เวลาไปในการร่ำเรียนมากกว่าจะมัวมา
ทำงานบ้าน แต่ลูกไม่รักดีคนนี้ก็กลับหนีไปเที่ยวเก็บสายบัวกับ
โชติช่วงและลูกตาลลูกผู้น้อง

“เงินทองให้ใช้ไม่มีขาด เหลือเฟือด้วยซ้ำ มันยัง
ต้องไปเก็บสายบัวขายเรอะ” พ่อบ่นต่อ

“ลูกแก้วไปเล่นเท่านั้นเอง” ลูกสาวก้มหน้า เสียงอ่อย
“อยู่บ้าน ห้ามไปไหนทั้งนั้น นอกจากไปกับพ่อแล้ว
ก็ไปโรงเรียน พรุ่งนี้บ้ายไปเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมกับ
ครูบุญส่งที่นี้เรียนมันทุกบ้ายเสาร์อาทิตย์เลยจะได้ไม่ว่างมากไป”

คำสั่งของพ่อคือประกาศิต แม้พ่อจะรักและตามใจ
ลูกแก้วมากแค่ไหนแต่คำสั่งของพ่อใครจะขัดไม่ได้ แม่ก็ไม่
กล้าเถียง

แม่เป็นผู้หญิงในโลกยุคเก่า เมื่อเล็กอยู่ในคำสั่งบิดา
เมื่อสาวอยู่ในคำสั่งสามี เมื่อแก่แล้วก็คงอยู่ในคำสั่งของบุตร
ไม่มีวันเป็นตัวของตัวเองได้แม้เพียงวันเดียว แต่แม่ก็พอใจใน
ชีวิตของแม่ มีความสุขไปตามประสา อยู่บ้านทำงานบ้าน
ปรนนิบัติพ่อแม่ ลูกพี่ ตอนแก่ก็ช่วยเหลือหลานเหมือนหญิง
ไทยแก่ๆทั่วไป มีกินมีใช้และมีเงินทำบุญบ้าง ชีวิตเช่นนี้ก็
เป็นที่พึงพอใจแล้ว

19

แต่ดูลูกแก้วจะไม่พอใจอะไรง่าย ๆ เสียเลย วันเสาร์ อาทิตย์หรือตอนบ่ายของทุกวัน ลูกแก้วจะนั่งจับเจ้าดูน้ำ ทำงานบ้าน สองตาไม่ยอมแล สองมือไม่ยอมช่วย

“เบ๊จะตายอยู่แล้ว อยู่แต่ในบ้าน นั่งฟังแต่เสียงรถไฟ นี่มันก็ชบวนเข้าไปแล้วละ หือ ลูกตาล” ลูกแก้วบ่นกับน้องสาว ลูกตาลมักจะมาอยู่ที่บ้านนี้แทนที่จะอยู่บ้านของตน เพราะแม่ มารับจ้างทำงานบ้านที่นี้เด็กหญิงจึงมาอยู่กับแม่ ไม่ตรงกลับ บ้านเมื่อโรงเรียนเลิก ที่นี้มีพี่ลูกแก้วเป็นเพื่อนเล่น มีตุ๊กตาสวย ๆ มีขนมอร่อย ๆ ดีกว่าบ้านของลูกตาลที่ในนาตั้งมาก ที่นั่นมีแต่ บ้านฟ้าขัดตะ หลังคาจาก เล้าไก่ โรงนา กับควายและพ่อ ชี้เมา พ่อไม่ค่อยอยู่ติดบ้าน มักไปรวมวงเหล้ากับเพื่อน ต่อ จากเหล้าก็เล่นชนไก่ กัดปลา ชีวิตของพ่อคือไก่ชน มันสำคัญ กับพ่อยิ่งกว่าลูกตาล พ่อประสบประหม่อมเลี้ยงไก่ชนพวกนั้น มากกว่าทำงานเลี้ยงลูกเมียเสียอีก ย่าของลูกตาลก็แสนจะขี้บ่น ย่าบ่นว่าเรื่องพ่อไม่ทำงานเอาแต่เลี้ยงไก่ชนมาล้าสามสิบปี แล้วกระมัง คงบ่นมาตั้งแต่สมัยปู่เป็นหนุ่ม เพราะเรื่องไก่ชน นี่คนเริ่มคือปู่ซึ่งตายไปหลายปีแล้ว พ่อจึงอยู่กับไก่ชนมาตั้ง แต่จำความได้ ลูกตาลก็เห็นพ่อเลี้ยงไก่ ให้น้ำไก่ เช็ดขนให้ไก่ มาตั้งแต่ลืมตาดูโลก

พ่ออาบน้ำเช็ดตัวให้ไก่ทุกวัน แต่ลูกตาลโตมาจน อายุเจ็ดขวบกว่านี้แล้ว พ่อยังไม่เคยอาบน้ำหรือเช็ดตัวป้อน ข้าวให้ลูกตาลสักครั้ง ทุกอย่างขึ้นอยู่กับแม่ การทำนาเลี้ยง

ควายหรือรับจ้างงานอะไรก็ตามแต่ที่พอจะให้ได้เงินมาเลี้ยงลูก ตาลล่วนเป็นหน้าที่ของแม่ทั้งนั้น

เมื่อพี่สาวเจ็บป่วย ลูกจันจึงยกหน้าที่เลี้ยงควายกับงานในบ้านให้แม่สามีทำ ตัวเองมาทำงานบ้านให้พี่สาว ย่าไม่ว่าเพราะเห็นว่าลูกสะใภ้ได้เงินค่าจ้างดี

“พี่เขยเอ็งนี่เขารวยนะ ให้ค่าแรงยังกับพวกบางกอก”

“เขาคงสงสารนั่งตาลมันด้วยแหละ ย่า” ลูกจันเรียกแม่ฝัวเป็นย่าตามอย่างลูกสาว “อะไรก็ไม่เคยมีกับเขาได้แต่ที่ลูกเขาไม่ใช้แล้วทั้งเสื้อผ้ารองเท้าของเล่น พี่จาดเขาเป็นตั้งนายสถานี เงินเดือนเยอะ ถึงจะสถานีเล็ก ๆ ก็เถอะ แล้วเขายังเบิกค่าเล่าเรียนลูกได้ เจ็บป่วยก็มีหมอรักษาฟรี ไม่ต้องเสียเงิน เราลิจจะไปเบิกกับใครเขาได้เล่า”

“พี่สาวเอ็งเขามีวาสนา”

“แต่ก็ชี้โรค”

“ชี้โรคจะเป็นไร มีหมอรักษาฟรีอย่างเอ็งว่า มีเงินจ้างเอ็งไปทำงานบ้านให้ ลูกเขาไม่ต้องแต่งงานการอะไรสักอย่าง หน้าตามันก็สวย คงได้ฝัวดีอย่างแม่มันแหละ”

“เรียนเก่งด้วยนะ เขาไปเรียนพิเศษกับครูบุญส่งอีกด้วย พอจบประถมพ่อแม่จะให้เข้าไปเรียนในบางกอกนะ เขาจะให้เรียนระดับมหาวิทยาลัย น้องพี่จาดเขาคนหนึ่งก็เป็นหมอ อยู่อุดรดิตถ์ หมอแพทยนะไม่ใช่หมอตอนควาย เขาอยู่โรงพยาบาลจังหวัด”

วัน

ISBN 974-298-223-6

9 789742 982232

BOOKCODE: 01-JUAN B

